

Curtea de Justiție anulează decizia Comisiei potrivit căreia legea germană privind energiile regenerabile din 2012 (EEG 2012) conținea ajutoare de stat

Comisia nu a demonstrat că avantajele prevăzute de EEG 2012 implicau resurse de stat și constituiau, prin urmare, ajutoare de stat

În 2012, prin legea privind energiile regenerabile (EEG 2012), Germania a introdus un sistem de sprijin în favoarea întreprinderilor care produc energie electrică din surse de energie regenerabile și din gaz de mină (denumită în continuare „energie electrică EEG”).

Această lege garanta¹ acestor producători un preț mai mare decât prețul pieței. Pentru a finanța această măsură de sprijin, ea prevedea o „contribuție EEG” în sarcina furnizorilor care aprovizionau clienții finali, care, în practică, era repercutată asupra acestora din urmă². Anumite întreprinderi, precum întreprinderile mari consumatoare de energie electrică din industria producătoare, puteau însă beneficia de o plafonare a acestei contribuții (repercutate), pentru a le proteja competitivitatea la scară internațională. Contribuția EEG trebuia să fie plătită operatorilor de rețele de transport interregional de înaltă și de foarte înaltă tensiune (OTS) obligați să comercializeze energie electrică EEG³.

Prin decizia din 25 noiembrie 2014⁴, Comisia a constatat că EEG 2012 conținea ajutoare de stat, pe care le-a aprobat totuși într-o mare măsură.

Potrivit Comisiei, deși sprijinul acordat întreprinderilor producătoare de energie electrică EEG constituie un ajutor de stat, acesta este totuși compatibil cu dreptul Uniunii. Ea a calificat, de asemenea, drept ajutor de stat reducerea contribuției EEG pentru întreprinderile mari consumatoare de energie electrică. Considerând că marea parte a acestor reduceri era compatibilă cu dreptul Uniunii, Comisia a dispus recuperarea doar a unei părți limitate din acestea.

Germania a formulat o acțiune împotriva acestei decizii în fața Tribunalului Uniunii Europene, acțiune pe care Tribunalul a respins-o prin Hotărârea din 10 mai 2016⁵.

Germania a declarat, în aceste condiții, recurs împotriva acestei hotărâri în fața Curții de Justiție.

Prin hotărârea pronunțată astăzi, Curtea admite recursul și anulează atât hotărârea Tribunalului, cât și decizia Comisiei.

¹ Această lege a fost în vigoare de la 1 ianuarie 2012 până la 31 iulie 2014. De la 1 august 2014, ea a fost înlocuită prin EEG 2014, pe care Comisia a aprobat-o prin decizia din 23 iulie 2014 (a se vedea comunicatul de presă al Comisiei IP/14/867).

² Această sarcină reprezenta între 20 % și 25 % din cuantumul total al facturii unui consumator final mediu.

³ Contribuția EEG reprezintă astfel eventuala diferență dintre prețul obținut de OTS pe piața spot a bursii de energie electrică EEG pe care o injectează în rețeaua lor și sarcina financiară pe care le-o impune obligația legală de a plăti această energie electrică la tarifele stabilite prin lege, diferență pe care OTS au dreptul să o solicite furnizorilor care aprovizionează clienții finali.

⁴ Decizia (UE) 2015/1585 a Comisiei din 25 noiembrie 2014 privind schema de ajutoare de stat SA. 33995 (2013/C) (ex 2013/NN) [pusă în aplicare de Germania în sprijinul energiei electrice din surse regenerabile și al utilizatorilor mari consumatori de energie] (JO 2015, L 250, p. 122; a se vedea și comunicatul de presă al Comisiei IP/14/2122).

⁵ Hotărârea Tribunalului din 10 mai 2016 în cauza Germania/Comisia (T-47/15).

Potrivit Curții, Tribunalul a conchis în mod eronat că fondurile generate de contribuția EEG constituiau resurse de stat.

Rezultă de aici că lipsește un element necesar pentru calificarea drept „ajutor” a avantajelor care rezultă din mecanismele instituite prin EEG 2012⁶.

Pe de o parte, contribuția EEG nu poate fi asimilată unei taxe, dat fiind că EEG 2012 nu obligă furnizorii care aprovizionează clienții finali să repercuteze asupra acestora din urmă cuantumul plătit cu titlu de contribuție EEG. Faptul că, „în practică”, sarcina financiară care rezultă din contribuția EEG era repercutată asupra clienților finali nu este suficient în această privință.

Pe de altă parte, Tribunalul nu a stabilit că statul deținea o putere de dispoziție asupra fondurilor generate de contribuția EEG și nici măcar că el exercita un control public asupra OTS însărcinați cu gestionarea acestor fonduri.

Curtea subliniază în special că împrejurarea că fondurile provenite din contribuția EEG sunt destinate exclusiv finanțării sistemelor de sprijin și de compensare, în temeiul dispozițiilor EEG 2012, tinde mai degrabă să demonstreze tocmai că statul nu era în măsură să dispună de aceste fonduri, adică să decidă o destinație diferită în privința lor. În plus, deși elementele reținute de Tribunal permit efectiv să se concluzioneze că autoritățile publice exercită un control asupra bunei aplicări a EEG 2012, ele nu permit, în schimb, să se rețină existența unui control public asupra fondurilor generate de contribuția EEG.

Pentru aceleași considerente, Curtea constată că **Comisia nu a demonstrat că avantajele prevăzute de EEG 2012 implicau resurse de stat și constituiau, prin urmare, ajutoare de stat.**

Curtea anulează, în consecință, nu numai hotărârea Tribunalului, ci și decizia Comisiei.

MENȚIUNE: Curtea de Justiție poate fi sesizată cu un recurs, limitat la chestiuni de drept, împotriva unei hotărâri sau ordonanțe a Tribunalului. În principiu, recursul nu are efect suspensiv. Dacă este admisibil și întemeiat, Curtea anulează decizia Tribunalului. Atunci când cauza se află în stare de judecată, Curtea poate să soluționeze ea însăși în mod definitiv litigiul. În caz contrar, ea trimite cauza spre rejudecare Tribunalului, care este legat de decizia pe care Curtea a pronunțat-o în recurs.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Corina-Gabriela Socoliuc ☎ (+352) 4303 4293

Imagini de la pronunțarea hotărârii sunt disponibile pe „[Europe by Satellite](#)” □ ☎ (+32) 2 2964106

⁶ Pentru ca avantajele să poată fi calificate drept „ajutoare”, ele trebuie, pe de o parte, să fie acordate direct sau indirect prin intermediul unor resurse de stat și, pe de altă parte, să fie imputabile statului.